Enderrock | Carla Gimeno | Actualitzat el 30/04/2021 a les 13:15

Power Burkas: «Teníem ganes de notar que estem fent alguna cosa diferent»

La banda vigatana publica avui el tercer llarga durada, 'Naïf, potser'

Power Burkas | Íngrid Ferrer

Naïf, potser (BCore Disc, 2021) és el tercer disc de la banda vigatana **Power Burkas** i el primer gravat en un estudi professional. Onze cançons punk-rock d'innegable actualitat, amb pinzellades d'ingenuïtat, però també de dubte. La periodista i vocalista de **The Crab Apples**, Carla Gimeno, entrevista el cantant **Marcel Pujols**.

Per què el títol 'Naïf, potser'?
Marcel Pujols (veu principal i baix): Des de sempre ens ha agradat agafar una frase del disc i posar-la al títol. *Naïf, potser* apareix a la cançó "Vull cotitzar". Ens semblava bastant representativa del nou treball, perquè potser som penya insegura o perquè necessitem proclamar en majúscules el que ens passa en un moment concret. En aquest cas, vaig llegir les lletres del disc i em vaig adonar que eren molt de P5. Diem coses molt ingènues.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=w-JcP2LCP7s
En aquest tema canteu: "Vull cotitzar hores dormides, jubilar-me somiant en figues" o "i ara, digue'm què hem de fer. No tinc feina, tampoc és que canti molt bé". Són referències a

la precarietat de joves i músics?
M.P: Sí, però no pretenem denunciar res, sinó per parlar d'un mateix. Diem coses que poden haver viscut molts músics i joves... Jo tinc 27 anys, no soc tan jove ni puc viure del ?cuento', per dir-ho d'alguna manera. Tots els **Burkas** estem ficats en el món de la cultura i no tenim gaires seguretats. Estem acostumats a cobrar poc i encara estem veient si la música pot ser una via. Ho intentem, d'aquella manera... dispersos en moltes coses.

A "Sí, però no" també dieu que "la pandèmia suma llenya al braser". La covid-19 ha empitjorat el que ja era complicat?
M.P: Molaria que no, eh! Romantitzar la pandèmia és un privilegi de classe? Sí, però veient com estem, moltes vegades ho fem igualment. Jo vaig passar una pandèmia guai a casa, fent un postgrau i cobrant l'atur. Només m'havia de dedicar a estudiar i estava molt còmode. Però més enllà d'això... es va parar tot! És una cosa que crèiem que no podia passar, però el sistema va aturar-se. El problema és que no es va parar del tot i ara sembla que ha tornat amb més força. Han tornat les desigualtats acompanyades d'una crisi bestial i nosaltres, que ja vam patir de ple la crisi del 2008 quan tot just ens posàvem a estudiar, el 2020 ens hi hem trobat una altra vegada. És una crisi damunt d'una altra crisi. Per això cantem sobre somiar figues. L'únic que ens queda és estar una mica esperançats per mirar el futur.

Power Burkas Foto: Íngrid Ferrer

És el primer disc que graveu en un estudi professional i heu triat Ultramarinos Costa Brava amb Borja Pérez i Santi García. Per què?
M.P: El pas de gravar en un estudi professional ha estat molt natural. Ja havíem coincidit amb en Santi i en Borja, que a més són tota una institució en el hardcore-punk i el rock, i ens va semblar lògic i coherent gravar amb ells. Hem aconseguit perfilar més el nostre so.

A "Autorrentat" sorprèn l'aparició d'una secció de vents, que trenca amb el so habitual.

M.P: Feia molt de temps que teníem al cap incloure vents a alguna cançó. Fins i tot ja havíem parlat de portar-ne en alguna actuació en directe. Teníem ganes de provar coses noves, notar que estem fent alguna cosa diferent del que hem fet sempre. Vam reclutar alguns col·legues i jo mateix vaig tocar el saxo.

A la cançó "Lalabuya" toqueu amb la banda amaziga Inumazigh, que viu des de fa vint anys a la Plana de Vic. Com va sorgir aquesta idea de col·laboració?
M.P: **Inumazigh** són força coneguts a la Plana, i de fet també són molt coneguts al Marroc. Els havíem anat seguint la pista i a l'estiu els vam proposar aquesta col·laboració. La idea va sorgir de les nostres ganes de conèixer gent, provar coses noves i entendre el territori com alguna cosa més profunda que el que veiem i el que és més proper.

Power Burkas Foto: Íngrid Ferrer

Es podria dir que 'Naïf, potser' és el vostre disc més eclèctic?
M.P: No t'ho sabria dir. És el disc en què hem treballat amb més gent, però també és el més curt i el més uniforme. Diria que és eclèctic respecte als actors, però els nostres altres dos discos, que eren molt llargs, eren molt menys uniformes. Estem trobant una sonoritat pròpia i la nostra manera de fer cançons.

Com veieu el panorama?
M.P: Per ara encara no tenim concerts confirmats, però tampoc no som gaire fans de la previsió. Segur que farem bolos de presentació els pròxims mesos, però no sabem què més sortirà. Seguirem les notícies i veurem quines coses es poden fer i quines no. Si no surten concerts, anirem inventant altres coses... Potser farem més cançons o potser deixarem el grup. Jo què sé! El que ens vingui de gust.